

СПРАВА «М.Т. ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF M.T. v. UKRAINE)

(заява №950/17)

Стислий виклад рішення від 19 березня 2019 року

У 2007 році тест ДНК підтвердив, що заявник був батьком дитини, з якою він надалі регулярно контактував та надавав фінансову допомогу. У 2015 році мати дитини вирішила переїхати разом із дитиною до Німеччини. Оскільки заявник був проти цього, вона заборонила йому спілкуватися з дитиною. У зв'язку з цим заявник одразу ініціював провадження у Дарницькому районному суді міста Києва (далі — районний суд), вимагаючи визнати його батьківство та внести відповідні зміни у свідоцтво про народження дитини. Районний суд ухвалив рішення на користь заявника, взявши до уваги його аргумент, що протягом тривалого періоду, коли мати дитини не перешкоджала йому у регулярному доступі до дитини, він не хотів завдавати клопоту сім'ї та травмувати дитину.

Апеляційний суд міста Києва скасував рішення районного суду, зазначивши, що до вимоги про визнання батьківства встановлено строк позовної давності в один рік, перебіг якого розпочався, коли заявник дізнався про своє батьківство у 2007 році за результатами тесту ДНК.

Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ відхилив скаргу заявника без розгляду його аргументів щодо недотримання ним встановленого законодавством строку.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявник скаржився за статтю 8 та пунктом 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на неможливість встановити своє батьківство щодо дитини, оскільки національні суди не розглянули його позов по суті.

Розглянувши скарги заявника, Європейський суд вказав, що незважаючи на те що заявник подав свій позов поза межами встановленого законодавством строку, суди відповідно до національного законодавства могли поновити строк за наявності вагомих причин. Беручи до уваги той факт, що національні суди не розглянули питання, чи було в найкращих інтересах дитини поновлення строку позовної давності та розгляду позову по суті, а також не провели аналіз для встановлення балансу між інтересами дитини та батька, Європейський суд констатував порушення статті 8 Конвенції.

Щодо стверджуваного порушення пункту 1 статті 6 Конвенції Європейський суд зазначив, що з огляду на висновки за статтю 8 Конвенції окремого питання щодо порушення цього положення не виникає.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує* заяву прийнятною;

2. *Постановляє*, що було порушено статтю 8 Конвенції;

3. *Постановляє*, що немає необхідності розглядати скаргу за пунктом 1 статті 6 Конвенції;

4. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику такі суми, що мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу:

(i) 4 500 (чотири тисячі п'ятсот) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись, в якості відшкодування моральної шкоди;

(ii) 1 500 (одна тисяча п'ятсот) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись заявнику, в якості компенсації судових та інших витрат;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

5. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.»